

15 NOVEMBER 1924

No. 22

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Eene andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de ééne ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster.”

1 Corinthe 15 : 41.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. ¹⁾

XVIII.

Het Visioen van Heerlijkheden.

Er wordt verhaald door de Eerbiedwaardige Bede, dat toen Koning Edwin door den Christelijken zendeling, Paulinus, overgehaald werd om het nieuwe geloof van den Christus aan te nemen, hij den raad van zijn wijze mannen tezamen riep en aan ieder van hen vroeg wat hij van de nieuwe leerstelling dacht. Eén van den koning's raadsheeren, die des koning's handeling goedkeurde, zooals zijne woorden bewezen, zeide:

„Het tegenwoordige leven van den mensch, o Koning, schijnt mij toe, in vergelijking van dien tijd welke ons onbekend is, gelijk aan de snelle vlucht van een spreek door het vertrek, waarin gij in den winter, uw avondeten etende met uw ministers en bevelhebbers, zijt gezeten, terwijl de regen en sneeuwstormen buiten heerschen; de spreek, zeg ik, vliegende door de eene deur binnen en oogenblikkelijk uit een andere, terwijl hij binnen is, hij veilig van den winterstorm; maar na een kleine periode van goed weer, verdwijnt hij onmiddellijk uit uw gezicht in den donkeren winter, waaruit hij te voorschijn kwam. Zoo ook dit leven van den mensch. Het verschijnt voor een korten tijd, maar wat vóór dien tijd gebeurd is, of wat volgen zal, is ons totaal onbekend. Indien daarvoor deze nieuwe leer-

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

stelling meer zekerheid bevat, het schijnt recht te zijn, deze leer te volgen." 1)

Zekerlijk, het Christendom had iets van meer voldoening aangaande beide, het voorbestaan en het hiernamaals, dan het heidensche geloof van de barbaarsche stammen van Engeland. Die stammen werden Christelijk en daarvoor, als zij Christenen werden, zoo is de geheele beschaafde wereld Christelijk geworden.

Maar de vraag, gesteld door des koning's raadsheer van ouds, is heden weinig beter beantwoord dan toentertijd. Voor een menigte van Christenmensen is het leven nog steeds als de vlucht der spreek, van den storm en duisternis buiten, door een verlichte hal en wederom uit in de onbekende duisternis. Het is waar, het Christendom verklaarde oorspronkelijk beide gevallen, van hetgeen dat geweest is en wat komen zou. Maar veel van hetgeen eerst geleerd werd, is verloren gegaan. Het woord van den Heere tot Jeremia: „Eer ik u in moeders buik formeerde, heb ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u de volkeren tot een profeet gesteld" 2), is een donker gezegde tot de wereld. Zoo ook is het woord van Jezus: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben: Ik ga heen om u plaats te bereiden." 3)

Deze vragen zijn nu wederom duidelijk beantwoord in de geschiedenis van de Herstelling. Alreeds in Juni 1830, slechts twee maanden nadat de Kerk georganiseerd werd, werd de vraag van den vorigen staat van den mensch duidelijk beantwoord door den Profeet Joseph Smith. Het was toen hij de openbaring, bekend als de „Visioenen van Mozes", ontving. Den Profeet werd verteld, dat God schiep alle dingen in den Geest, voordat zij natuurlijk geformeerd waren op de aarde; dat de geesten van alle menschen in den beginne met God vertegenwoordigd en met Hem tezaam vergaderd waren in den raad, om de schepping dezer aarde te overwegen; en dat de kinderen Gods juichten van blijdschap, toen de aarde geformeerd werd, een vorm gegeven en terzijde gezet werd voor den mensch, om zich daar te vestigen. 4)

Op overeenkomstige wijze leert het boek van Abraham, vertaald door de macht van God, dezelfde goddelijke waarheden. Ook daar is God vertegenwoordigd, als staande in het midden van de geesten der hemelen. Sommigen van hen zijn groot en edel. Dezen verkiest de Vader profeten, koningen en leiders te worden in het aardsche leven 5). Dus zijn de duistere aanhalingen der Joodsche

1) Bede's Ecclesiastical History, bk. 11, ch. 3.

2) Jeremia 1:5.

3) Johannes 14:2.

4) Paarl van Groote Waarde, Boek van Mozes, hoofdstukken 1-5.

5) Paarl van Groote Waarde, Boek van Abraham, hoofdstukken 3, 4, 5.

Schriften, verwijzende naar een voorbestaan, duidelijk gemaakt. Het aardsche leven dan, is niet langer gelijk aan de vlucht van een spreekw, van een onbekende buitenste duisternis in een verlichte hal. Wij weten vanwaar wij kwamen. Onze aankomst hier is slechts een voortzetting van verhooging of vooruitgang van een lager tot een hooger leven. Daar hadden wij vooruitgang gemaakt in de ondervinding van den geest. Om verder te vorderen, moeten wij van den geestelijken staat naar den tijdelijken staat overgaan en ondervindingen opdoen, die daar onbereikbaar zijn. Het tegenwoordige leven is een voortzetting van het voorbestaan.

Zooals de Profeet Joseph Smith den toestand van den mensch van het vorige leven openbaarde, zoo openbaarde hij ook den toestand van den mensch, wanneer dit leven zal geëindigd zijn. Vroeg in het jaar 1832, had de Profeet een conferentie der Kerk te Amhurst bijgewoond. Na zijn terugkeer naar huis van die conferentie, hervatte hij de vertaling der Schriften, welke hem voor ongeveer twee jaar bezig hielden. Ongetwijfeld verrezen vele vragen in zijn gedachten als het werk voortging. Onder andere kwam ook de vraag aangaande den toekomstigen toestand van den mensch in hem op.

„Van diverse openbaringen, die hij ontvangen had”, schrijft hij, „het was zichtbaar dat vele belangrijke punten, die de zaligheid van den mensch aanraakten, van den Bijbel waren genomen, of verloren waren gegaan, voordat hij gecompileerd was. Het schijnt vanzelf sprekend van de waarheden die overgebleven waren, dat indien God elkeen beloonde volgens de daden in het lichaam gedaan, de term, Hemel’ als eeuwig tehuis voor de Heiligen bestemd, meer dan één koninkrijk moet behelzen.”¹⁾

Op 16 Februari 1832 kwam het woord van God met kracht. Joseph werd ditmaal door Sidney Rigdon vergezeld. Plotseling opende de visioenen des hemels zich voor hen, en hen werd toegestaan, beide, de verdoemenis en de verhevenheid van het hiernaamaals des menschen, te zien. Als zij het visioen zagen, werden zij geboden het op te schrijven. Het vormt nu afdeeling 76 van Leer en Verbonden. Als een openbaring is het een der edelste afdeelingen in het heilige Boek van Heden. Ontleedt men haar, dan valt deze afdeeling op natuurlijke wijze in elf deelen.

1°. De introductie. De Heere zal zijn verborgenheden aan de getrouwen openbaren. Vers 1—10.

2°. Uitlegging. De omstandigheden, onder welke het visioen was gegeven, worden bekend gemaakt. Vers 11—18.

3°. Het visioen. Joseph en Sidney aanschouwen de heerlijkheid van den Zoon aan de rechterhand van God. Vers 19—24.

1) „History of the Church”, Vol. I, p. 245.

4°. Lucifer, een Zoon van den Morgen, is uit den hemel neder-geworpen. Den ouderlingen wordt geboden het visioen op te schrijven. Vers 25—30.

5°. Het visioen van de zonen des verderfs. Zij zijn het, die Christus tot zichzelf kruisigen. De speciale zending van Christus wordt verklaard. Vers 31—49.

6°. De opstanding der rechtvaardigen. De toestand van degenen, die in de opstanding voortkomen, wordt verklaard. De celestiale heerlijkheid. Vers 50—70.

7°. De terrestriale wereld. De toestand van degenen, die de tweede heerlijkheid verkrijgen, is beschreven. Vers 71—80.

8°. De heerlijkheid der telestialen. De toestand van degenen, die de telestialen verkrijgen, is beschreven. Vers 81—89.

9°. Een kort overzicht. De graden van heerlijkheid worden vergeleken. Vers 90—98.

10°. De heerlijkheid der telestialen. De toestand van degenen, die de derde heerlijkheid behalen, wordt verder beschreven. Vers 99—113.

11°. Conclusie. Vele dingen geopenbaard, die niet geschreven kunnen worden. 114—119.

Het schijnt toe, van de leer dezer openbaring, dat al Gods kinderen ten laatste bespaard zullen blijven, uitgezonderd de zonen des verderfs. Gelukkig is het niet gemakkelijk een zoon des verderfs te worden. Om een zoon des verderfs te worden, moet men de volheid van het licht van het eeuwige Evangelie, na het ontvangen te hebben, verloochenen; men moet de macht van God trotseeren, na haar te kennen en er deel aan genomen te hebben; men moet toestemmen aan de kruisiging van den Eeniggeboren Zoon van den Vader en hem openlijk tot schande te hebben gesteld. Over zulk een persoon kan alleen de tweede dood macht hebben.

„Want al de overigen zullen door de opstanding der dooden voortgebracht worden, door de overwinning en de heerlijkheid des Lams, dat geslacht was, dat in den boezem des Vaders was, eer de werelden gemaakt waren.”¹⁾

Niettemin, „al de overigen” zullen niet tot gelijke heerlijkheid voortkomen. Zooals er drie graden van verhevenheid in de hemelen zijn, figuurlijk bij de zon, maan en sterren voorgesteld, zoo zijn er drie graden van heerlijkheid in het toekomstige leven; en zooals de sterren in den hemel van grootheid verschillen, zoo verschillen de graden van verhevenheid, binnen de heerlijkheid, de een van den ander. „In het huis mijns Vaders”, zeide Jezus, „zijn vele woningen”. Een ieder van de kinderen Gods zal in het toekomstige leven een woning aangewezen worden, voor welk hij zich bekwaam gemaakt heeft. In andere woorden, de menschen

1) Leer en Verbonden 76: 39.

zullen geoordeeld worden door de daden, die zij in het lichaam gedaan hebben, en zullen beloond worden volgens hun werken.

Dus, slechts degenen, die getrouwheid betoond hebben aan alle dingen, zullen de hoogste heerlijkheid behalen. Zij hebben de geboden van God onderhouden en worden verzegeld door den Heiligen Geest der belofte. Zij zijn de Kerk der Eerstgeborenen; zij zijn priesters en koningen, die de volheid van Zijn heerlijkheid ontvangen hebben." Zij zijn Goden, zelfs de zonen van God, „en zullen in de tegenwoordigheid van God en Zijn Zoon Christus, voor eeuwig en altoos wonen”.

De terrestriale wereld echter bestaat uit degenen, die niet kloekmoedig in het getuigenis van Jezus zijn geweest, zooals die van de celestiaalen. Zij zijn degenen, die zonder de wet stierven, „die het getuigenis van Jezus niet in het vleesch, maar later ontvingen. Zij zijn eerzame menschen op deze aarde geweest, die het licht niet konden zien, door de bedriegerij der menschen. Zij zijn menschen, die niet kloekmoedig in het getuigenis van Jezus waren; daarvoor konden zij de kroon van het koninkrijk van God niet behalen. Dezen ontvangen de tegenwoordigheid van den Zoon, maar ontvangen niet de volheid van den Vader.

(Wordt vervolgd.)

Toespraak gehouden door President David O Mc.Kay

in de Zondagavondvergadering van de
Rotterdamsche Conferentie, 22 Juni 1924

Sedert het mijn voorrecht is geweest om vandaag gedurende twee gelegenheden tot u te spreken, is het niet mijn doel om dezen avond veel van uw tijd in te nemen. Gij verlangt, en ik eveneens, om president Tadge, van de Zwitsersche en Duitsche Zending, eenige oogenblikken te hooren, en de eenigste reden, dat ik hem vooraf ga, is uit beleefdheid, omdat hij zijn opmerkingen kort zal maken. Ik zal probeeren gelijkmatig beleefd tegenover hem te zijn en mijn toespraak kort maken.

Ik heb zeer veel belang in deze conferentie gesteld. Deze vergadering van hedenavond is een voortzetting van den uitstekenden geest, welken wij genoten hebben. Ik ben zeer verblijd dat de jonge meisjes van de Jongelieden-Vereeniging tot onze tevredenheid hebben getoond, dat de jongens niet de eenigste zijn in Holland, die kunnen zingen.

Pilatus zeide daarvoor tot Hem: „Wat is Waarheid?” en het koor vanavond zong zeer uitdrukkelijk, gedurende het begin dezer oefeningen, deze woorden:

O! Zeg wat is waarheid?

De schoonste prijs, voor het streven van Goden en mensch.

Ga, zoek in de diepte of ze daar ook zij,

Of stijg naar omhoog in der engelen rij,

Z' is het voorwerp van d' edelsten wensch.

Als ik luisterde naar de Zusters, onze mede-zendingen in de waarheid, en zij zich beriepen meer teederheid voor het menschelijk hart in onze overwegingen te gebruiken, dacht ik, dat ik mijn laatste boodschap aan de bijwoners van deze conferentie moest mededeelen, één, welke deze indruk zoude achterlaten: „De oprechte Christenen kunnen altijd onderscheiden worden onder personen en hoofdbeginselen.” De ware Christen, wanneer hij met personen handelt, tracht met hen te handelen in denzelfden geest van vriendschap als de geest van Christus. Het maakte geen verschil met wien Hij in aanraking kwam. De Verlosser probeerde hem altijd op te beuren en hem beter te maken. Indien Hij iemand wilde berispen, zeide Hij het altijd in zijn tegenwoordigheid. Nimmer kunt gij een oogenblik vinden, nimmer heeft Hij iemand zwart gemaakt achter zijn rug. Houd uw oogen en ooren open, als ge door de wereld gaat en het onderscheid ziet tusschen de menschen, die de boodschap van waarheid brengen en die, welke met een boodschap van bedrog of valsheid komen. „Oordeel niet”, onderwees de Heiland, „opdat gij niet geoordeeld wordt”. Hij zag velen, die berispt moesten worden en hij kon hun zwakheden en zonden beter zien dan u en ik elkanders karakters kunnen zien, maar zijn doel was, dat zij het slechte zouden nalaten, alsof zij een oud kleedingstuk afwierpen; en dan wilde hij dat die persoon liefde aan hem betoonde, levende overeenkomstig de waarheid.

„Wat is waarheid?” Pilatus liet het hoofd hangen in de tegenwoordigheid van Christus en stelde diezelfde vraag. Er zijn eerlijken van hart hier vanavond, die in oprechtheid vragen: „Waar is de Christenwaarheid? Slechts met Christus onzen Verlosser. Ik wensch dat wij allen zijn woorden hadden, geschreven door onbetwiste autoriteit. Maar zelfs zij, die hem de waarheid hebben hooren spreken, konden het niet zoo duidelijk in schrijven overbrengen, en het aan ons overhandigen, maar zij hebben ons een gedeelte van die waarheden gegeven en wij kunnen onze eigen ondervindingen en onze eigen inspiraties van God bij hun getuigenis toevoegen, dat deze eeuwige hoofdbeginselen zijn als eeuwige liefde, zoo bestendig als eenige andere kracht, die God in operatie heeft in de natuur. Sommige van die beginselen schijnen zoo eenvoudig, dat geleerde menschen zeggen dat zij onnoodig zijn. Geloof in den Heere Jezus Christus is een van die hoofdbeginselen der waarheid.

Verzamel het! Zoek het! Vraag God voor de gave en hij zal u geloof geven, omdat het een eeuwig hoofdbeginsel der waarheid

is. Bekeering, o, wat een verheven, wat een eeuwig grondbeginsel der waarheid! Een beroemde schrijver, en nog wel geen godgeleerde, de gewichtige en eeuwige beteekenis van dit hoofdbeginsel begrijpende, zeide: „De man, die zich niet kan bekeeren, is dood.”

Een ander hoofdbeginsel door den Zaligmaker geleerd, is gehoorzaamheid. Gij dacht dat ik doopen zou zeggen. Doopen is een verordening en er is een verschil tusschen een hoofdbeginsel en een verordening. Maar er is een hoofdbeginsel, vergezeld met die Goddelijke verordening van doopen, die van geloof, bekeering, liefde en vergeving. En al deze zijn besloten in het hoofdbeginsel van gehoorzaamheid. Niemand, die weigert aan de hoofdbeginselen van gerechtigheid te voldoen, kan in het Koninkrijk van God bespaard blijven; en ik geloof met al mijn ziel, dat Jezus Christus, onze Heer, leerde dat de doop, gevolgd door oprechte bekeering, een vereenigde verordening is met de gerechtigheid van God. Nicodemus was een eerlijke, ernstige zoeker naar waarheid. Ik denk niet dat hij in den nacht ging omdat hij zich schaamde met den Zaligmaker gezien te worden, ik verkies liever te denken, dat plichten Nicodemus gedurende den dag bezighielden en had zijn afspraak met Jezus 's avonds op het dak van een huis gemaakt, daar het een meer geschikte tijd voor beiden was. Ik denk dat hij ernstiglijk de waarheid zocht, en hij Jezus Christus van Nazareth als een groot leeraar der waarheid respecteerde; en toen hij verlangde het Koninkrijk van God te zien, vertelde Jezus Christus hem dat het noodzakelijk was voor hem wederom geboren te worden, „Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk van God niet zien”. Nicodemus plaatste een natuurlijke uitlegging op dit gezegde. Toen was de Zaligmaker meer uitvoerig en sprak: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan”; en die geboorte is een van de gewichtigste doeleinden van de verordening van doopen door onderdompeling, door iemand, die de autoriteit van Christus bezit. Petrus erkende die autoriteit. Zijn mede-apostelen erkenden die macht. En als de harten der groote menigte werden aangetast, zagen ze in dat ze niet in overeenstemming met de waarheid geleefd hadden en dat zij misleid waren door leugen en bedrog, zelfs tegen God. Toen zij inzagen dat zij misleid waren door leugen en hun harten naar waarheid smachtten, riepen zij in oprechtheid uit: „Mannen, broeders, wat zullen wij doen?” Ik kan niet gelooven, dat deze hoofdapostel op dat belangrijk oogenblik iets tot deze ernstige zoekers zoude gezegd hebben, wat niet noodzakelijk was, of iets wat zij straffeloos konden aannemen of verwerpen. Ik neem echter aan, dat Petrus de woorden der eeuwige waarheid uitdrukte, toen hij zeide: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Ik geloof dat al degenen, die deze hoofdbeginselen gelooven en aangenomen hebben, behooren voort te gaan de waarheid te zoeken, zoeken voor die beginselen, welke schoon en waar zijn, die u heden gelukkig zullen maken, of gij in de toekomstige wereld gelukkig zult zijn of niet. Zoek heden voor waarheid en ik beloof u, ik beloof u omdat ik het weet, dat gij gelukkig zult zijn, indien gij de goede dingen in 's menschen leven zoekt en deze dingen bespreekt. „Maar zoo wie zijn leven zal verliezen om mijnentwil, die zal het behouden.” Dat is eeuwige waarheid. Gij kunt het bewijzen in uw werkzaamheden en uw zaken. Gij kunt uzelve zien verliezen, door in de Kerk van Christus werkzaam te zijn. Uzelven verliezen bedoelt niet dat uw hart weigert te werken. Het bedoelt uw zelfzuchtigheid te verliezen, het verlangen dat men heeft zijn begeerte en hartstochten te stillen, zijn verlangen iemand gelukkig en beter te maken. Ik weet dat dat hoofdbeginsel van waarheid van Christus uitstraalt, die in deze dingen voorging.

God helpt ons in ons onderzoek in de Schriften, indien wij de waarheden, die Christus leerde, willen weten. God wijst ons den weg om te weten dat Hij, die deze waarheden gaf, wederom verschenen is aan den mensch en herstelde ze allen in hun volle zuiverheid, zoodat de zwakste der zwakken in staat zouden zijn ze te verstaan. O, het is een heerlijke boodschap, die wij aan de wereld hebben te verklaren, dat Christus leeft. Hij leeft en bemint zijn volk, heden, zoowel als toen hij op de aarde rondwandelde; en de waarheden, die hij geopenbaard heeft, zijn nu in het herstelde Evangelie van Jezus Christus tot de geheele wereld gegeven en dit is de last, die het medebrengt: bewijs de waarheid, zooals ge alle dingen bewijst.” De waarheid zal u vrij maken”. In de beedeeling van de Volheid der tijden, heeft Jezus Christus, den Eeniggeborene van den Vader, Zijn Evangelie in al haar volheid, wederom aan de wereld gegeven. De jonge Profet, Joseph Smith, was maar een gekozen instrument om het te geven. Neem het aan of verwerp het, maar verblindt uw oogen van de waarheid niet, totdat gij de woorden gehoorzaamt, die Christus zeide tot de eerste zoekers: „Komt en ziet!”

„De scepter ontvalt dra des dwinglands hand,
 Als hij tegen gerechtigheid strijdt;
 Maar de eeuwige waarheid zal staan immer pal.
 Niets kan haar veranderen of brengen ten val.
 Zij weerstaat zelfs den tand van den tijd.

Mijn broeders en zusters, vaarwel! Onderscheidt het verschil tusschen personen en hoofdbeginselen, omdat de hoofdbeginselen van Christus de waarheid zijn. Moge vrede in uw harten zijn. Vrede in uw woonplaatsen en vrede in de vertakkingen van uw zending, want de geest van Christus is geen verdeeldheid, hij is vrede. Moge deze geest voortdurend met u wonen, bid ik in den naam van Jezus Christus, Amen.

OUDEBLING CORNELIUS ZAPPEY - ADRIANA ZAPPEY

TOT WEDERZIEN.

Ik zet mij nog even voor mijn „desk” om een paar regelen neder te pennen voor mijn vertrek naar Zion. Deze plaats in ons klein kantoor is mij dierbaar geworden. Hier heb ik gewerkt, genoten en geleefd. De omgeving, het huiselijk verkeer van het zendingstehuis en de groote mate van Gods Geest hier tegenwoordig, hebben allen krachtig samengewerkt om de plaats voor immer onvergeetbaar te maken. Zelfs de stomme lessenaar is mij na aan het hart. Heden is deze ordelijk na mijn misschien voor het vertrek zoo hoognoodige opruiming, maar mij was hij lief met al de oogenschijnlijke papieren-boeken-wanorde. Ik heb uren en uren van ijverigen arbeid doorgebracht voor dezen lessenaar, gevoeld de inspiratie van den Geest des Hemels, het geluk en smart gedeeld van mijn broeders en zusters en ook hebben tranen hun weg gevonden op zijn blad, als droeve tijdingen van huis of andere levenswisselvalligheden het hart week maakten en verdriet een uitweg moest vinden. Geen wonder dat ik hem bijna als een vriend reken.

Ruim drie en een half jaar is het geleden sinds ik Zion verliet om aan de wereld mijn getuigenis te geven van het herstelde Evangelie. Ik heb getracht de last, welke op mijn schouders geplaatst werd, te volbrengen. God heeft mij gezegend, zoodat ik in staat ben geweest om aan duizenden mijn getuigenis te geven en hun bekeering toe te roepen. Ik keer huiswaarts, Zionwaarts, met een groot verlangen spoedig weer te keeren.

Wat een verheffende, onzelfzuchtige arbeid is het zendingswerk! Men ziet niet met angst op de klok als anderen van het werk huiswaarts gaan; men vraagt niet: werk ik te lang? Over uren bestaan niet. Aan vooruitgang op financiëel gebied denkt men niet, van den vroegen morgen tot den laten avondstond, of wanneer het ook moge zijn, is het immer de dienst van den Meester. Men begeert anderen in kennis te stellen met waarheden Gods en werkt en bidt dat zij maar mogen zien zooals gijzelve ziet.

De Heiligen bemin ik. Hoe schoon is het, hoe zielverheffend om een aantal menschen te kennen, kennen schrijf ik neder, die God waarlijk trachten te dienen zooals Hij gediend wenscht te worden. Hun liefde heeft mij en mijn vrouw geschraagd, bijgestaan en ondersteund. Hoe dankbaar ben ik, in mijn leven van Godes hand vrienden ontvangen te hebben, welke waarlijk broeders en zusters zijn, het voorrecht te hebben gesmaakt het innerlijke zieleleven van zoovelen van nabij te hebben leeren kennen, hun vreugde de mijne te hebben moge noemen, en met hen te hebben gewoend.

Broeders en zusters, ik dank u voor wat gij voor ons gedaan

hebt. Vaders en moeders in honderdtallen hebben wij gevonden. Gaat voort, blijft getrouw! Dichter dan wij denken gloort de dageraad van de duizend jaren met den Heer. Onderhoudt uwe gebeden. Hebt elkander lief. Bedekt elkanders fouten en zwakheden. Schraagt uwen broeder en zuster. Zorgt dat in elke handeling van het leven gij den Heiligen Geest als inspireerder kunt bezitten. Er zijn slechts twee wegen: Goed of kwaad.

Ik wensch door deze mijn dankbaarheid te betuigen aan president en zuster Hyde voor de zorg, liefde en goedheid, waarmede zij mij en mijn echtgenoot omringd hebben. Ik verlaat hen met de blijde wetenschap hen weer te zien in Zion.

Spoedig zullen onze voeten Zionsland betreden en wij vereenigd zijn met geliefden. Schoon rijst de toekomst. Mijn vrouw en ikzelve wenschen te werken met geheel ons vermogen om gereed te zijn als de roepstem een andermaal komt om weerom naar het land onzer geboorte te gaan, zoo onze afscheidsgroet luidt: Tot wederzien!

Uw Broeder en Zuster in Christus,

C. & A. ZAPPEY.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Na den dood van Joseph Smith.

Dat er na den dood der gebroeders Smith — de voornaamste twee leiders: de één profeet, de ander patriarch — voor een oogenblik verwarring heerschte onder de met smart geslagen kerkleden, laat zich begrijpen. Was niet de stem van den grooten leider (dit was hij in de oogen van vriend en vijand) als de stemme Gods voor hen geweest? Nu was die mond voor altoos gesloten. Veertien jaren lang (en wat bewogen jaren!) had de profeet gewerkt aan zijn stichting. Nu zou blijken of zij hem overleven zou, of zij levenskracht had. En de geschiedenis heeft uitgewezen dat de stichting grooter was dan de man.

De kerkorganisatie is genoemd een „masterpiece of executive genius”, ze zit zoo degelijk in elkaar, dat zij welhaast onvernietigbaar is. Bestond het Eerste Presidentschap niet meer, daar waren de Twaalf Apostelen, een Raad die gelijk gezag heeft als het pre-

siederende Driemanschap. Deze Raad, geleid door President Brigham Young, nam de teugels van het bewind over en handhaafde de orde.

Het scheen voor een tijdje dat de driften van het rapalje thans uitgewoed waren. Dachten sommigen dat de Kerk nu vrede zou krijgen, anderen daarentegen herinnerden zich de woorden van den profeet, kort voor zijn dood geuit in een openbare rede:

„Sommigen hebben gedacht, dat onze vijanden voldaan zouden wezen met mijn terdoodbrenging; maar ik zeg u dat ze, zoodra ze mijn bloed vergoten hebben, dorsten zullen naar het bloed van iederen man, in wiens hart ook maar een vonkje gloort van den geest der volheid van het Evangelie. De oppositie van deze mannen wordt aangevuurd door den geest van den tegenstander van alle gerechtigheid. Die geest zoekt niet alleen mijne verwoesting, maar die van iederen man en vrouw, die de leerstellingen durft gelooven, welke God mij geïnspireerd heeft in deze generatie te onderwijzen.”

Deze profetie kwam al heel spoedig uit. De heele Kerk kreeg de haat tegen zich, die de drijfveer was geweest tot het vermoorden van den Profeet. En nog geen twee jaar later was het Mormoonsche volk gedwongen een thuiskomen te zoeken buiten de grenzen der Unie. Ook dit was voorspeld. In Joseph Smith's dagboek staat het volgende opgeteekend, d.d. 6 Augustus 1842:

„Ging naar Montrose, Iowa (een dorp tegenover Nauvoo) in gezelschap van generaal Adams, kolonel Brewer en anderen, en was getuige van het installeren der ambtenaren van de Rising Sun Loge van de Aloude Orde der York Vrijmetselaars, te Montrose, door Generaal James Adams, Gedeputeerd Grootmeester van Illinois. Terwijl de gedeputeerde Grootmeester bezig was de noodige instructies te geven aan den verkoren Meester, had ik een gesprek met een aantal broeders in de schaduw van het gebouw over onze vervolgingen in Missouri en den gestadigen overlast die ons achtervolgd heeft sinds wij uit dien staat verdreven werden. Ik profeteerde, dat de Heiligen nog veel zouden lijden en naar het Rotsgebergte gedreven worden; velen zouden afvallen, anderen ter dood gebracht worden door onze vervolgers, of hun leven verliezen als een gevolg van de dingen, waaraan zij blootgesteld zouden worden of van ziekte; en sommigen uwer (doelende op de aanwezige broeders) zullen daarheen gaan en helpen nederzettingen te stichten en steden te bouwen en de Heiligen een machtig volk zien worden in het Rotsgebergte.”

Toen de profet viel, viel de Kerk niet. Zijn volgelingen zetten integendeel het werk met grooteren ijver voort. En sectarische haat begon opnieuw haar onguur bedrijf van vervolging. De Mormonen begrepen dat er noch in Illinois, noch elders in de Unie, vrede voor hen te vinden was. De voorspelling van den martelaar-leider wees hen naar het Rotsgebergte, en ze geloofden dat daar hun toekomst lag. Daarheen dus!

Laat mij hier even poozen en vragen: Vanwaar die geest van afkeer en haat?

Waarom hield men niet van de Mormonen? Robert C. Webb, in zijn boek „The Case against Mormonism” heeft er dit van te zeggen:

„Van den eigen dag harer organisatie af, toen zij maar uit zes personen bestond, allemaal onaanzienlijk en ongeleerd, is deze Kerk het doelwit geweest van hevige aanvallen, fysiek woorde-lijk en gerechtelijk. Het zou ongerijmd zijn te zeggen, dat dit voortvloeide uit de door Smith geleerde dwalingen, of zelfs kwam als een gevolg van zijn eigen verkeerd gedrag of dat zijner volgers. Hoezeer het wanordelijke element hem of hen ook moge verfoeid hebben, is het heel duidelijk dat het geweld, waarvan de Mor-moonsche geschiedenis vol is, in een zeer groot aantal gevallen direct aangemoedigd werd door de lasterlijke toespraken van man-nen van gezag, politiek of godsdienstig. Tevens is het ontmoedigend te lezen, dat geordende predikers van onderscheiden rich-tingen zich vaak bevonden in de volksbenden, die daadwerkelijk en gruwelijk geweld pleegden op personen, en eigendom vernielden.

„In vele bijzonderheden waren de leeringen door Joseph Smith ingevoerd en tot op vandaag door zijn Kerk gevolgd, radicale afwijkingen van traditioneele standaards. De meest vooraanstaande van die afwijkingen — in elk geval, volgens de tijdsorde — kan genoemd worden het leerstuk der „vergadering”, volgens hetwelk de nieuwe Kerk niet louter een nieuw lichaam van geloof en prak-tijk moest zijn in godsdienstige dingen, maar de actueele aan-vangskern van sociaal en gemeenschapsleven. Als een gevolg daar-van had wellicht de nieuwe beweging bij velen de beteekenis van iets dat vóór alles politiek was — vandaar een „gevaar” voor de maatschappij, zooals zelfs vandaag nog beweerd wordt. Het is echter niet anders dan fair, te zeggen dat het denkbeeld dat Joseph Smith bezielde, eerder was het daarstellen van een „eigenaar-dig volk”, een modern Israël, waarin mogelijk gemaakt zouden worden de moreele en ethische leeringen van het Nieuwe Tes-tament.”

Deze schrijver gaat voort: „Waar gezocht wordt naar een rechtvaardiging van de populaire gewoonte van tegen het Mor-monisme en de Mormonen te keer te gaan, moet er op aan-

gedrongen worden dat de geschiedenis niet uitwijst dat de heele schuld, zelfs niet het grootste deel aan hunne zijde lag. De beschuldiging, dat zij zelf daden van geweld en roof pleëgden, is geenszins bevestigd door respectabel bewijs en werd niet door tijdgenooten gedaan, behalve in Missouri. Inderdaad tracht gouverneur Ford het gepeupelgeweld in Missouri op politieke gronden te verklaren."

Dr. Webb wijst er op dat de Mormonen allen tegen de slavernij gekant waren, wat ongetwijfeld zeer veel gewicht in de schaal iegde. Verder ziet hij in de leiders in beide Staten eenzelfde slag mannen als die, welke de „Know Nothing“-gruwelen den Katholieken aandeden in de vroege en midden-vijftiger jaren der Negentiende Eeuw. Dit inzicht deelt hij met onderscheidene welingelichte personen, o.a. met Hon. A. B. Carlton, voorzitter der Utah Commissie, in 1882 door het Congres aangesteld, die zegt:

„Het verdedigen van godsdienstvrijheid is niet iets nieuws voor den auteur van dit werk. Ruim het derde deel eener eeuw geleden verdedigde hij de Katholieken tegen de Know-Nothing-campagne. Hij was geen Katholiek en is een geboren Amerikaan, evenals zijn voorouders gedurende vele generaties; maar een gevoel van rechtvaardigheid en toewijding aan de Constitutie, waarbij komt een natuurlijke neiging om partij te trekken voor den onderliggenden hond in het gevecht, dreef hem er toe, werkzaam deel te nemen tegen schijnheiligheid, onverdraagzaamheid en vervolging. Het is een curieus feit, dat dezelfde krijgskreten en slagwoorden gebruikt werden in de campagne tegen de Katholieken, die nu gebezigd worden tegen de Mormonen, bijv.: „starre gehoorzaamheid aan de geboden van het hoofd der Kerk“, verknochtheid aan een vreemde macht“, „gevaar dat het gouvernement omvergeworpen wordt“. „Amerikanen moeten regeeren“ etc. Ook werden er in die dagen gelijke middelen gebruikt om het publiek op te hitsen. Boeken, welke gezegd werden geschreven te zijn door afvallige priesters en ontsnapte nonnen, verlucht met afgrijselijke plaatjes, werden over heel het land verspreid.“ (W o n d e r l a n d s o f t h e Wild West, p. 344).

Naar het Rotsgebergte.

Hervatten wij nu den draad van ons verhaal.

Naar het Rotsgebergte!

Men kwam overeen (een geforceerde overeenkomst!) met de gewapende benden van het gepeupel, die zich klaar maakten voor een aanval op Nauvoo, den staat (Illinois) te verlaten. En in het begin van Februari 1846 verlieten de eerste Heiligen in arren moede de mooie stad Nauvoo, trokken op het ijs de Mississippi over en begonnen hun tocht door de wildernissen van Iowa.

Wie in die barre wintermaanden, Februari en Maart, Iowa had kunnen bezoeken, had het eene gezelschap na het andere kunnen zien trekken uit de dierbare stad, het allereerste gezelschap achterna. Hij had kunnen zien hoe ten laatste de stad door allen verlaten was, enkele ouden van dagen en kreupelen niet meegerekend. Tegen die arme zielen zou men geen geweld gebruiken, niet waar? Wie dat dacht, kende de vervolgers der heiligen niet. In den zomer van het jaar 1846 werden zelfs de grijsaards en ongelukkigen op een barbaarsche wijze door het rapalje van hunne haardsteden verdreven. Ze vluchtten naar de wildernissen van Iowa, waar velen omkwamen.

Hier dient iets heel merkwaardigs gemeld. Terwijl de eerste gezelschappen zich gekampeerd hadden aan den oever van de Missouri-rivier, nabij de plek waar de stad Council Bluffs nu gelegen is, en andere reizende gezelschappen door het Iowa-territoer verspreid waren, verschaften de bannelingen aan het leger der Vereenigde Staten een bataljon van vijfhonderd man, om dienst te doen in den oorlog met Mexico. Zelf verdreven over de grenzen der Unie, namen die mannen de wapenen op ter verdediging dier Unie!

In 1847, in het voorjaar, organiseerde Brigham Young het Pioniergezelschap. Half April begon de tocht van Winter Quarters naar het Rotsgebergte. De karavaan bestond uit 143 mannen, 3 vrouwen en 2 kinderen: een totaal-aantal van 148 zielen. Men gebruikte 74 wagens. Door een duizend-mijl-lange wildernis baanden deze „voortrekkers” zich een weg, ruim drie maanden lang. De leider hield er onderweg (evenals van tevoren te Winter-Quarters) den moed in met eenvoudige gemakkelikheden, arbeid, zang en onschuldige ontspanning. In die dagen ontstond het wondere pionierslied der Mormonen, dat heden nog dikwijls gezongen wordt:

„Komt, Heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd,
Maar uw reis blij volbracht!

Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,
(Wordt vervolgd.)

In de holte van Zijn hand.

Verloren! Verwijdert van de warme, beschermende vleugels van moeder in het huiselijke nest, werd een klein vogeltje verward en verschrikt in de hut van een groote meerstoomer gevonden. Het was avond, slechts weinig sterren schenen, geen land was nabij. Rond en rond fladderde het kleine voorwerp van Gods handig werk, nu op tegen het plafond, dan weer onder het bed, maar geen plaats om te rusten, geen vriend om hulp te bieden. Maar er was een vriend en zoo dichtbij, wiens hart verlangde om het kleine, hopeloze schepsel bijstand en bescherming te bieden.

Ten laatste viel het uitgeput tegen den vloer, en een warme, zachte hand bedekte het. Het was veilig. Terwijl het zich in stilte in de holte van de hand dat het hield, nestelde, kwamen gedachten in den vriend op, die het in veiligheid bracht: „Hoe zijn wij niet gelijk aan dat vogeltje, onze levens tegen de hardheid van het leven slaande, altijd zoekende, nooit tot rust, onszelven zeer doen, door ons wild uitslaan van hier naar daar, wanneer onze groote Vriend zoo dicht nabij ons is, gereed om ons en onze lasten in de holte van Zijn hand te nemen, waar wij veilig op kunnen berusten.

(Bethany Girls' News.)

Bemoediging.

Een mensch lijdt dikwijls meest
 Door 't lijden dat vreest;
 En wat nooit op komt dagen,
 Dus heeft hij meer te dragen
 Dan God te dragen geeft.
 Het leed wat is, drukt niet zoo zwaar,
 Als vrees voor allerlei gevaar.
 En komt het eens in huis,
 Dan helpt God altijd mee,
 En geeft Hij kracht naar kruis.

Overleden.

Te Delft is 28 September 1924 overleden Pietje Ober-Uittenboogaard, geboren 2 Januari 1861 te Haastrecht, Zuid-Holland. Zij werd op 14 Februari 1901 te Delft door ouderling H. de Brij gedoopt en bevestigd door ouderling S. Q. Cannon.

Opmerking.

Mogelijk heeft men opgemerkt, dat in het vorige nummer een drukfout is gemaakt in het gedeelte van de Herstelling. Inplaats van 1938, moet er 1838 staan.

INHOUD.

De Herstelling van het Evangelie blz. 321	Tot wederzien " 346
Toespraak gehouden door Pres. David O. McKay . . " 341	Het ware Mormonisme . . . " 347
Zondagsschoolwerk " 345	In de holte van Zijn hand . . " 351
	Bemoediging " 352
	Overleden " 352

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.